

Ročník XXIX

Na ukážku

Husani

Kapsal Alois Jirasek

I

Kamenný dvůr, samota,
s pozadím tmavých lešů,
sám na lesní kdys půdě
mezi průhony a pastviny,
jež na jaře prokvetají ku-
kačkami a k požitku svítí
se zlatem hadičto mlučí.

Opodál přede dvorem na-
veliký rybník, šedé lesklý,
zasmušilý, mezi poli s dvě-
ma mocnými duby na březích
nad starým, stěnným sta-
vldem.

Kolem rybníka stál se
cesta ke dvoru, k hlavní-
mu jeho dlouhému stavení
o jednom pobeží s cihlo-
vými střechou. Průčelí bez
ozdob, hladké, dává již
bílené. Dvě zahrádky před
ním, jedna s dřevěnou
zvěrnou besídkou, v ze-
lené zaplavené buňce po-
sedu. Mezi zahrádkami prů-
jezd, ohromný, klenutý
průjezd, v němž táhl věčný,
ostrý průvan.

Kolem dvora vždy ticho,
klidno, až pusto.

Na cestě sotva kdy kdo
cizí. Dalo se skoro na pr-
stech spočítat, kolikrát do
roka tudy kočár zahrál.
A ještě to byl skoro po-
kadé starý okroč dvorský,
zelený okroč, na němž ná-
jemce dvora v zedovém
plášti jezdil do Písku.

V Budském dvoře bylo
ticho a vše chodilo ob-
vyklým během i za pohnu-
tých časů mladé svobody,
kdy v okolí po městech a
městečkách bouřili nadse-
ním, kdy všude kol hlucheli,
jasali, zpívali, kdy muziky

Smíšek.

Pastel ATANTIŠKA DYORÁKA.

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. Hviezdoslava

chrály a s bubny bili před
gardami, jež finěly zbraní.
Jen nájemce sám, vy-
soký muž, panie, ale pro-
kvetlých vlasův, osmahlý,
v černém hedvábném šátku
na krku, v krátkém kabátě
a vysokých botách, vážný,
nemluvný trochu se mě-
nil. Jindy nepravidelně, jak
kdy, zahřměl na starého
Matěje:

• Matěj, půjdeš do města.
Rozumíš?

Tak on, dobrý člověk,
vždycky rozkazoval. A dost.
Matěj rozuměl, šel, dlou-
hý se nevrátil, ale přišel
a přinesl v kožené, lesklé
jiz a usmolené brašně vše-
cko jak náleží: nějaké to
psaní a noviny. Někdy jen
noviny.

Tohoto však pohnutého
času, kdy přišla tak z ne-
odání konstituce a lidem
hlavy pláta, houkal ná-
jemce na starého Matěje
pravidelně, t. j. každý ty-
den. To byla první zrušena,
a ještě ta, že Matěj přinesl
někdy noviny dvoje. Po
těch sáhl nájemce pokaždé
hned, nejdřív, jako hladový
po soustu, a psaní nechal,
bylo-li jaké. S novinami ne-
došel ani do světnice. Zůstal
hned ve veliké, prázdné ra-
tejně, do níž se šlo zrovna
z průjezdu, a jak byl
v měkkém, tmavém klob-
bouku, dřevěnkou v zubech,
usedl s novinami za stůl.
Matěj přinesl ještě veliký,
lesklý plecháč plný piva a
měl po funkci. Šel.

Nájemce sám a sám
v hlubokém tichu rozlehlé
ratejny četl a četl. Osmah-
lým obličejem mňaly se
stín i jasno; někdy i hustý
mrak čelo mu schmuřil, a

často z něho nic zkrklá a ještě vle nezlí na Matěje nebo na petádku. To na sestru, svou hospodyní, jež nosila vlasy hladce přičesnuté přes čelo a spánky za uši, kdež nad hubeným, zvadlým tělem trčel jí z vlasů vysoký, kostěný hřebes s karneol.

Někdy musel hrom nájemcova hlasu na novo zahlučet rozlehlou ratejnou, nežli sestra vysla. Byla silně nahluchlá. Stěžovala si, že to je z přivazu v průjezdu. Když přišla, vytáhla suchá, plachá, jako polekaná, stanula u stolu a pořád přisvědčovala nebo se divila, jak jí bratr celým silným hlasem, zkrátka, věcmi jako usekanými živě povídal, co jej rozechřálo nebo dohrálo, popudilo, nebo když hromoval na Němce nebo na Maďary, na ministry, na Košuta nebo na všechny najednou. Tak si uvolňoval, tak sděloval své prudké dojmy.

A sestra mývala při tom na myslí více drůbež a husy a kuchyní nežli politiku a uherskou vojnu; někdy byla už jako na trní. Ale poslouchala, přisvědčovala z povinnosti i z odanosti.

Až jednou, v červnu, pozdě odpoledne, venku bylo páno, až mla, červí je, bléde modré, unilé oči živým, opatřením vstevstím. Způsobila to novina, kterou, starý Matěj přinesl s třicetými novinami, a kterou jí bratr oznámil: že včera vojsko, které okolo pojíždělo stíhá procházející uherské vojáky, přepadlo v noci v jedné vsi v Pisku husary, že jim vzali šavle a všecko, a že je hnali svázané do Klatov.

«Ale rytmistra jejich ne,» dodal nájemce hlasněji. «Ten se zastřelil. Na ráz prý byl pryč.»

«A proč se zastřelil?»
«Jak by se zastřelil? Bylo zle, amen; co měl dělat. Uhlí, a sesiluje hlas vysvětlující. Chláz, přichout, vš, upláchnout; vš, ti husari, Maďari, a on, ten rytmistr, je veď.»

«A proč?»
«Proč! Svým na pomoc, do Uher, do rebelie. A tak se bouchl, nežli by se dal svázat.»

«Chudák!»

«Chudák!» opakoval nájemce, ale tvrdě, a opřel široká záda o lenoch židle. «Jaký chudák, takový Maďar! Proč sváděl vojsko, vždyť věděl —»

Myslí, že dalšího výkladu není potřeba; proto se odmlčel. Sestra však, stojící za ním, trochu stranou, byla by se ráda ještě vyptávala; ale netroufala si, když bratr, jak uplet oči do novin, také padl její pohled ven, okny, a již byla zase starostnou hospodyní. Zaklopovala se nebe temnědými mraky. Jako hrady vystávaly a kupily se nad širými lány plavého obilí, prostrkaného rudými skvrnami vlnícího máku.

Sedý nájemce na sestru zapomněl a nevšímal si ani, že odešla. Četl, víc a více se do novin klonil, ke světlu se obrátil, až ušat a až pozvedl. V ratejně setmělo se od zatažených nebes. Položil noviny a pristoupil k oknu podívat se na obilí, na výhled. Za rybníčkem, té chvíle ztemnělým, bez lesků, zdvihl se kotouč prachu a blížil se křepot, letem, jakoby jej vítr hnál. Lány však obilí vpravo v levo stály jako hrady, a rákosí v rybníce a duby na hrázi, všecko nehnuté, v mrtvém, dusném klidu —

A mrak světlého, žlutavého prachu letěl cestou ke dvoru. Nájemce jej upřeně pozoroval. Stín v tom mraku! Koňská hlava, druhá, třetí — Celá řada hlav, stínů: koně, nad nimi čáka s chochole, modré kabátce, bílé fermení.

Houf jezdecký ostrým klusem přelétl k rybníčku. Nájemce už dobře rozeznával barvu koní, rudé čabrky pod sedly, atily se žlutými šňůrami, kožísky —

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

Husari!

prach pod nimi, salitoval a pravil zkrátka po německu: «Dovolte, abychom si u vás odpočinuli.»

«Kam jedete?»

«Objížděku.» A vjel, nečekaje pozvání.

Husari za ním. Ohromný průjezd zaduněl dusotem koní, podkovy hlasně cvakaly o jeho dlažbu velikých, plochých kamenů.

Na prostranném dvoře, staveními uzavřeném, se zastavili. Dlouhá pavlač se nesla nad nimi na ohýtném stavení, v pozadí stála otevřená, velká kolna. V jejím šera teď prokmitalo několik těžkých samů a vozův a starý, zelený okružník.

Poručík promluvil na husary něco po maďarsku, pak slezl s koně jako oni a řekl nájemci: «Rádi bychom tu přenocovali.»

Nájemce pohodil hlavou, jakoby chtěl říci:

«Pro mne!»

«Pane, máme hlad a hroznou žízeň. Mohl byste nám něco poskytnout?»

«Pojďte se mnou,» zval nájemce zkrátka po svém; kývl, jaké na husary za ním a zkrkl po česku: «Vojáci se mnou! Všichni! Pojďte!»

Šli, důstojník, vojáci, ale ne všichni. Několik jich zůstalo u koní a jeden, toho si nájemce dobře všiml, postavil se před průjezd u zahrádky jako na stráž. Mužstvo zůstalo v ratejně, důstojník šel za hostitelem do vedlejší jizby. A tu osaměl. Na rohatec visely tři dvojky s koudelí na pávnickách. Hlavně jejich se mdle leskly v tom bouřném záseři, kterým nejasněji vyražel pruh rudé podšívky šedého pláště vedle pušek zavěšených.

Urostlý důstojník pohlédl na zbraň, pak nekloně, plaše pristoupil k oknu a vyhlížel. Vedle v ratejně zabarašila šavle, zavzněly ostruhy, jinak tam ticho. Až pak jidlo a pití všecky vzrůstalo. Dvě děvečky přinesly chléb, sýr a džbány a korbele mva. Poručíkovi přinesla jidlo sama nájemcova polekaná sestra. Toik vojáků najednou, a husari, Uhři! Když se vrátila do kuchyně, byla teprve rozčilená. Na okamžik stála u stolu jako zapomenutá. Tak mladý, tak mladý ten oficr! Kdyby snad také on — Ujždli-li také s husary domů, do Uher, do té rebelie! Kdyby ho chytili — kdyby — Ten rytmistr se zastřelil! A tenhle, tak mladý, tak hezký! Snad nejedou — Byla by ráda s bratrem promluvit. Ale zas už přiběhly děvečky pro chléb a sýr a pivo, ze ti vojáci mají, chudáci, hlad, hlad, hlad a žízeň! A jeden ze už unavených skles na lavici u stolu, ževší jako zabítý.

Bratr stal na dvoře u koní a mluvil s osmahmýl desátníkem.

«Budete tu na noc.»

«Budeme.»

«Tak odstrojte koně.»

«Nesmíme.»

«Tak je zaveďte do stáje.»

«Až pan lajtnant poručí.»

«Aha!»

Nájemce se obrátil a šel do kuchyně.

«Kam jedou?» ptala se dychtivě sestra.

Bratr se usmál.

«Kam jedou?» Tréba na věčnost. A zamračene dodal: «Vzkažu do městečka, koho tu máme.»

«Pro Boha! Kdyby na ně trhli!» —

«Svázou je —»

«A ten mladý oficr —»

«Hm — Pójde na pernost —»

«Ježiši! Antón! Co myslíš!»

«A co myslíš! Maďari! Až přijedou domů, budou sekat do našich lidí.»

Obrátil se a nedbaje sestřiny nízko se ležící, prosebného hlasu, plného úzkosti, zamířil do ratejny.

Husari jedli, pití dychtivě hladově, chléb, sýr mizely ovidně, džbán za džbánem se práznil, ale veselo nebylo. Nikdo se nezasmál, nezažertoval; ani hrubě nehovořili. Nájemce se u nich zastavil. Nechtěl k tomu národu měl mysl hořkou. Díval se na ně zachmuřené, ale vtrádo se mu do myšlí, že tito prostí vojáci nechali všeho, přísahu zrušili, že se hrdla obávají, aby jen pomohli svým, aby mohli bojovat ve vlasti.

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

Surový lid. — Ale — jdou — tohohle se odvažují. Pociťl respekt. Pozoroval je. — Dva už unavení přemohli, usnuli. A co je čeká? Srdcem se mu soucit zachvěl.

Obrátil se a vešel k důstojníkovi. Seděl nad mapou, hned jí však složil, jak zůčil nájemce. Ten začal svou těžkopádnou němčinou:

«Pane poručíku, dostal jsem prve noviny.»

«Ukažte mi, prosím vás,» vpádl důstojník dychtivě.

«Jsem český.»

«Ach, tomu nerozumím. Co píšou, co z Uher, co z bojů, prosím vás.»

«Maďari zas v nějaké šarvátko vyhráli.»

«Viděl, jak důstojníkovi v očích svítilo, jak se mu trát radostí proměnila.»

«Druhá novina,» nájemce hleděl upřeně na poručíka, «tady, u Pisku, v jedné vsi chtěli husari desertovat, do Uher, víte. Ale chytili je. Rytmistr se zastřelil.»

Důstojník zbledl, ale stál rovně, pevně; patrně vzrušený vyrazil: «Je to pravda?»

«Je, jistotná pravda. Husary odvedli do Klatov.» Nájemce okamžik mlčel, pak se ptal, ale jen tak, jako obecně:

«Nač desertují ti lidé? Co chtějí?»

«Bojovat za svobodu!» vyhlákl poručík stržen. Oči mu zářely. Ale hned kvapně dodal:

«Rekl jste to těm tam?» a ukázal na ratejnu.

«Ne. A nemám jim to asi říci.»

«Já jim to řeknu sám.»

«Hm. A ostanete tu ještě přes noc?»

Důstojník trhl hlavou, podíval se šetrně na hostitele.

«Proč se ptáte?»

«Protože vám kam jedete, a protože bude jistě, když to nebudete na noc, když —»

«Víte, nemám Maďary rád — ale je to hezké od vás — že — No, jedte, jak jsem povídal, raději hned —»

Důstojník vyvalil na něj oči, pak podával nájemci ruku a řekl: «Děkuju vám.»

«Ale ještě něco, pane poručíku. Tam u vás bojují za svobodu. Tak jste řekl. Přejte jí také jiným. Slováckům, víte? My víme, jak se u vás mají.»

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ MÚZEUM

P. O. HVEZDOSLAVA

VIDĚNÍ OTROKA.

Stojím v šeru na skalině, o níž v pěnu, dešť a kouř
duníc, ječíc rozbíjí se nesmírného vodstva bouř.
Jako pták, jenž marně hledá k odpočinku výspy tes,
pohled můj se teskně hrouží v mlhy, vln a mraků směr,
která přede mnou se temně v nedohlednou dálku stírá
a sta smrštěmi a víry jak var čarodějnic vřtí.

Stojím tu a, hledím nazpět: V otroctví tam upl jsem.
Hledím k předu: Vše tam hrozí živlů běsným zápasem.
Orkán divoký se blíží — již mi vzletlá víchřem vlas!
Pout mojih řinkot věčně přehlušuje bouře hlas.
Leč já spoutané ty ruce zdvihám přísti spoustě vstříc,
polibkům jak děvy drabě šlehům větru vzdávám líc:
Vítej, bouře! Vykoupení slibuje tvůj strašný zjev,
ve tvém rachotu a řevu svobody mne zdraví zpěv!

A teď náhle moje zraky jiskřivou se plní mhou,
cítím, jak mi náhlým ohněm tepající skráně žhou,
kterak z nitra na rty chvějné blouznivý se dere šum
a jak duši do budoucna nesou křídla věstí dum.
Mžiků dosi, kníha, světa za voj spoustou chmur a pěn,
jak by jim prozračoval, lázeň, rodící se den,
v červánky se hruzně krásně šatí burný moře hněv,
jak by místo vody širě kypěla tam krev, jen krev.
Nestvůrných vln hřbetů táhlé, rozšlehané vláhy prach,
smrště divoké a strže — všechno děsný krve nach
a sluch plní třesk a hlomoz, jakby v boji bez mezí
srážely se litých vojáků ostěpy a pavezý —
Však již mlknou bubny bouře, zvolna ztišuje se var,
a šitl slunce zlatoskvoucí z růžových se klube par.
Vítězný den chmury, mlhy ve vlající cáry rve,
jako v trásech poletavou zdrané bitvou korouhve,
přehá dny, noj rozprašený, ztichl bouře divý ruch,
modré nebe, modré moře, mezi nimi zlatý vzduch.

Však co vidím? Břeh tam nový — Smavé slunce přistupí keť
ozářuje jiny, svěží, bouří obrozený svět.

Palem rozkošná tam zelen, v níž se blyská zlatý plod,
obhlíží své libé vděky v modré hloubi klidných vod,
a kraj úrodou se směje, květ a klas a brozen řev,
k pilné práci, vděčně sobě, veselý se druží zpěv,
ruce všechny bez okovů, jasna pracovníků tvář,
nikde dozorce tu s bičem, otlyl ni otrokář,
nikde neblýská tu kopy sverepého vojína,
nikde nepsána tu v čelo ráznou blinkou čta kasi —
rovňých, volných spolubratří svobodná tu, šťastná vlast.

Svorné mísi se v těch davech různá plet a různá řeč,
nechouli se žebrák v hadrech, neplá skvostem zahaleč,
ty tam bídné chaty, všude prostý sic, však ladný dům,
a kde palác lepotvárný hrdě strní k nebesům,
není sídlem sobců zpupných, otvírá své brány všem:
o svých osudech sám volně rokuje tam lidu sněm,
záře vědění ztad šíří blahodárný výkol svit,
uměním se duch tam kochá, zušlechťuje lidský cit —
Okovů mne vzbudil řinkot — přehá světlý, krásný sen,
a trad a lampa přítomnosti smutným zvratem proměněn.

Však ne, to nebyl pouhý předud roztočených snů,
Vím, že světelně svítne jistě jitřenka těch lepších dnů,
že se vidiny té skvělé aspoň velká splní část.
Mně sic nebude již přáno jatmo staré šíje stfást,
moje hlava prosivělá v otrockou se sklóní prst,
otrocké mi ruce hodí k poutům v hrobě hlíny hrst,
ale vy, ó druzi mladší, než vám skončí věku běh,
vystoupíte nobou šťastnou na svobody slunný břeh.

Protož nechat v temnu vákol bičem vladné hrubá pěst,
srdce v srdci věrně chovej budoucnosti blažou svěst,
všechny mysli sdrůžuj pevně jedné velké snahy svaz,
všechny síly sbírejte se, až je k činu svolá čas,
pobratří se lidstvo volně, klesnou pouta otroků,
a též prapor náš, ó bratři, zavlá v jasném vysokou.

Seatonluk Čech.

V konsistoři pod oboji příji-
majících.

Historický obrázek z c. 1883
od Dra Zikm. Hrubého
P. O. HVEZDOSLAVA

Pedellus čili služebník konsistoře pod oboji
příjmajících včera opilý nebyl. Se sle-
picemi čili s kurami šel spat, aby dnes byl
čiperný a ne o mozku pošbahněl. Již po kolik
let přitřetilo se mu jen čtyřikrát v rok, že
byl ráno čiperný; bylo to vždy o suchých
dnech v ten čas, kdy konsistoř kalíšná mívala
přetřetocní důležité a valné posedení, při němž
pedellus měl práci nemalou. Johannes tedy
včera opilý nebyl.

Proto dnes, sotva tři, počali pěti na dvo-
resku v Betléme, vycházet se slouže mládeneckého
výchovu a ohlednuv na se černou sváteční
sukni, kterou mu administrator nedávno koupil,
z Betléma běžel do kolleje Karla císaře, aby
na sále nebo v letním velikém auditorium
všecko připravil. Vzal s sebou konsistořní knihu
zápisní a matriku čili album, do něhož se za-
pisovali kněží kalíšní. Malé schůze konsistoř,
skládající se na ten čas z devíti pražských fu-
rářů, konala v Betléme, v bytě administratora
čili náčelníka svého; dnes bylo jiti do Karolinum.

To nesení dvou foliantů, v pevné kožené
dsky svázaných, bylo jedinou nepříjemností
Johannesovi; jinak se těšil na takový a zpro-
píně, které dnes beze vši pochybnosti pokape.
Pan Johannes přestoupil smutným strážku na
konci Železné ulice a již potrásl rukou pe-
dellusovi vysoké školy pražské, jenž tu stál na
raném slunci májovém před vraty. Pobožné
se pozdravili a na chvílenku se dali v poví-
dání. Pedellus konsistořní pomlouval admini-
stratora, a pedellus universitní pomlouval pro-
bšta kolleje Karlový. Bez velikých okolků

shodli se věrně v tom, že oba představení čili
předloženi jsou žaloví pobožníci, kteří sami
váží sobě dobrého piti nade všecko, ale jiným
ho nepřejí, kázáním, trdnými slovy, hrozilami
každý větší důslek ztrpějíce.

Když se oba služebníci shodli o neho-
nosti svých »pradizných«, šli již se do auty.
Konsistořní pedellus je mladší mrštné poska-
koval se svými knihami, až sukně se mu zmi-
tala jako fajnroch, pedellus universitní, starý
muž, těžko nesl svůj břich za ním.

V auditorium velikém, letním, pravil tlustý
pedellus suchému:

»Poslyšte, Johannes, ten váš administrator
prý chodí pro rozum k řeholí jesuitů; že
pokrytý ten člověk dolézá nahoru k arcibisku-
povi a tam svou stranu prodává; toť dávno se
ví, ale že koná přilpky k jesuitům, toho se
dověděli naši mistři, teprve nedávno, včera
při obědích v kolleji o tom hovořili a vašemu
pánovi Jeho Milosti šeredně nadávali.«

»I chodí, chodí k sv. Klimentu,« odvece
Johannes tišeji, ohlížeje se na dvě strany,
»chodí, ale prý leda by vyzvěděl jich praktiky
proti naší straně pod obojí, jen proto!«

»Jdiž na kolo,« odsekl tlustý, »admini-
strator i konsistořané všecko stejní, všem
štrichy v hrdle sedí, sobě taky; strana kalíšníků,
stará česká víra prodána jednáčkám, aby vás
všecky čert!«

»Nu, což ti do staré české víry,« vyhle-
na to Johannes z Betléma, »co ti po ní, co
tvým mistrům po ní, jest dávno hurnané. Hus
vám nic, přijímání dětí vám nic, my jsme pod
obojí, starí, praví!«

»Herež, kpe, mluvíš kepsky, Římané vám
drží šik, vy jste česká víra pod přikrytím Ří-
manů; kdyby Žižka viděl, kam jste zavlekli
českou víru, vyprávěl by vás z Betléma jako
kristus kupce z chrámu. Jdiž, voštko!«

Možná, že by se byli oba o víru ještě
v mnohých věcech potkali a zhaněl, ale v ráz
nechali toho, shlednouce, že po schodech na-
huru stoupají kněží, nejprve dva, pak zase dva,
vždy starší s mladým, farar s kaplanem čili
»pan otec« s »knězem mladým«.

V malých chvílích zase noví se přibírali,
takže mazhaus před letním auditoriem univer-
sitním brzy hlouel mnohými hlasy. Farar
pražští se pěkně vítají i nevitají, pozorujeme
také některé kněze z venkova přišle, někteří
jsou v patrných rozpacích, nikdo jich nevitá;
někteří kněží otáčejí se tu v sukních černých
kněžských, jiní odění jsou po světsku, ba dva
ří jsou přítomni i s velikými krejzly u krku
jako urození zemané; ti vedou si nejsměleji,
nejveseleji, jsou sání hovori samý smích.

Pozorujeme, že všichni lidé se troufají,
ještě při své světskosti vypadají dosti pobožně
— jsou to pražští zvonici a kostelní služebníci.
Nesměle vstupují a brzy tisknou se v kouty.
Aj, také stoupá sem švážná dama v hřebíko-
vém hedbávném kolárku, v sukni aksamitové,
kožichem bryteky; na tváři dosti hustý šlojř.
S ní přišel starý pán; viděti, že to venkovský
zeman urozený — má klobouk s perím, vysoké
boty s ostrohami, kord. Hubatý člověk, jenž
do něho pořád hučí, bude asi pražský advokát.
Přišli ti tři pospolu a za chvílenku usedli na
lavičce při zdi. Kněží po nich zvědavě ohlíželi
se, ale přichází zase noví odvrátili pozor jejich
na sebe; jen ten onen kaplan čili mladý kněz
ob chvíli pohledne k slečnce švážné, na lavičce
sedící a přikryté šlojřem. Ten šlojř by ne-
měla mít.

Přicházejí noví kněží, za nimi strká se
nahoru pražský měšťan s modrým nosem, tu
zase ženská, ale prostějšího rázu, zase nějaký
urozený a již již mazhaus plný, šumný jako bal.

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

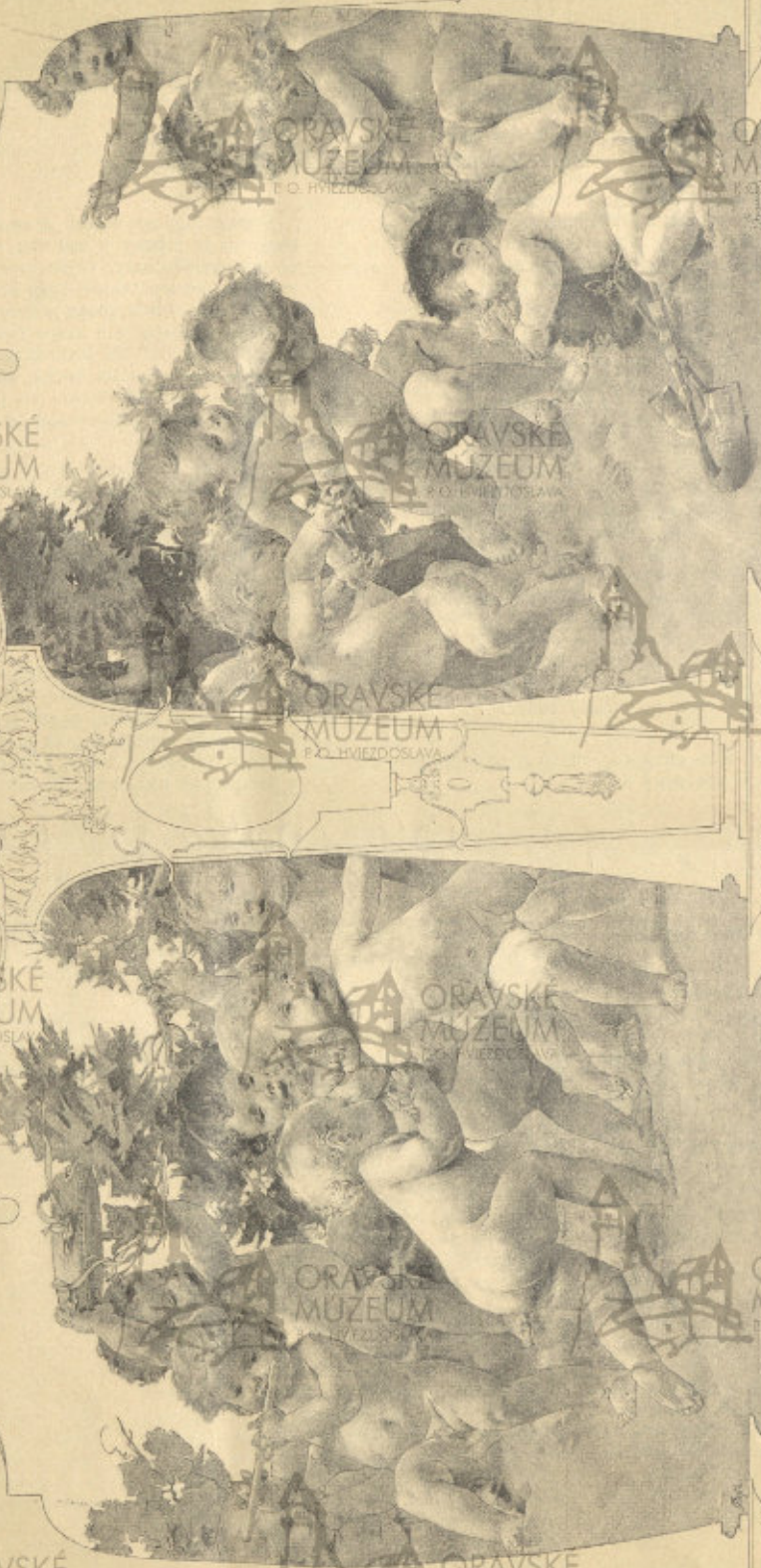
ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

ORAVSKÉ
MÚZEUM
P. O. HVEZDOSLAVA

Váza Sévresská.
Dekoratívni malby prof. VOJTECHA HYNÁISE.
Autotypie úpravou kreslířských kreslířů z dílny v Praze.

Sešit XXIX, 4